

Kapitola 1

*Medvědí Brod, Montana
Leden*

Tohle musí být ono.

Jessica Williamsová se zadívala na polorozpadlou chajdu a s námahou polkla. Ano, doufala, že najde místo na samotě, kde bude moci spokojeně žít bez dotěrných pohledů zvidavých sousedů, ale tahle chata pojem *rustikální* daleko překračovala. Střechu pokrývaly polštářky mechu, veranda se propadala, okapy byly zrezivělé. Alespoň že okna nebyla zatlučená prkny, a dokonce viděla cosi jako garáž. Všechno nyní ale bylo zasypáno téměř třiceti čísly sněhu. Uprímně pochybovala, že chata disponuje ústředním topením. Kdyby očekávala ráj na zemi, byla by zklamaná.

To bylo špatné.

Alespoň na určitou dobu se tohle drobné, osmdesát let staré staveníčko nacházející se hluboko v lesích pohoří Bitterroot stane jejím domovem, ať se jí to líbí nebo ne.

„*Nelíbí,*“ pomyslela si, když skočila do bělostného sněhu z kabiny svého staříčkého SUV, chevroletu, který měl na tachometru už více než tři sta tisíc kilometrů. Vzduch byl čistý a studený, sníh na povrchu namrzl a další už nepadal. Posledních osmdesát kilometrů její dlouhé cesty blikala kontrolka motoru starého tahoe, ona to však ignorovala a jen se modlila, aby se na místo dostala, než se ten starý krám začne přehřívát, nebo dokonce klekne úplně. K cíli dorazila po téměř šedesáti hodinách namáhavé cesty, kdy přežívala jen díky energetickým tyčinkám, tortillovým chipsům, Red Bullu a balené vodě. Byla k smrti unavená, ale zastavit nemohla. Ještě ne.

Ohlédla se za svůj vůz k místu, kterému jen s velkou nadávkou mohla říkat příjezdová cesta. Vlastně to byla pěšina mezi stromy, která byla právě tak široká na to, aby se na ni vešlo auto. Jednolitou sněhovou pokrývkou narušovala jen dvojice stop po pneumatikách, což byl jediný důkaz, že chatu někdo obývá.

Jessica Williamsová, připomněla si. Ta tady bydlí. Jessica Williamsová je nyní tvoje jméno. Moc se jí ale nezamlouvalo. Bylo jako hrubý kabát, který ji štípal na holé kůži, ale musela ho chtít nechtě nosit.

Ještě než začala vykládat, vkročila do neporušeného sněhu, došla až k polorozpadlé verandě a vystoupala po dvou schůdcích. Na verandě ležela několikacentimetrová vrstvička nafoukaného sněhu, z níž vykukovaly zčernalé uschlé listy.

Vsunula klíč do zámku. Kdyby byl zarezlý, jak se obávala, měla by velký problém. *Ještě větší problém,* připomněla si v duchu. Klíč zkusila, ten se ale v zámku zasekl a nešlo s ním hnout. Začala jím rychle lomcovat. „No tak, no tak,“ šeptala